

Han trobat els ossos de Servent-Cervantes a Madrid

Autor: Lluís M. Mandado i Rossell

Data de publicació: 26-08-2015

En Lluís Maria Mandado fa unes interessants reflexions a l'entorn de les suposades despulles d'en Miguel de Cervantes “descobertes” recentment a Madrid.

Ha calgut deixar passar un xic de temps. Ha estat necessari que les idees es paeixin, que les peces es posin a lloc. Parlo, és clar dels ossos d'en Servent-Cervantes. Vista la notícia des de la distància, hom té la sensació que els ultranacionalistes governs de Madrid (el municipal, l'autonòmic i l'estatal) trobaven a faltar un cert protagonisme de la capital espanyola en la biografia de l'escriptor insígnia de la castellanitat. A la fi, s'ha pogut corregir aquesta injustícia històrica: s'ha trobat al convent de les Trinitarias de Madrid una atrotinada caixa de fusta amb unes inicials M.C., fet que indica d'una forma científica i inequívoca (gairebé per decret) que els ossos que hi reposen són les despulles de l'autor immortal. Madrid respira tranquil·la, perquè ja té un lloc d'honor (i un motiu de pelegrinatge turístic!) en la vida d'En Servent: el seu punt i final.

Sense entrar a valorar la idoneïtat dels criteris amb què s'ha establert la identitat de les restes, donarem per bo que En Servent va ser enterrat a les Trinitarias de Madrid. Bé, això no li restaria ni un gram de catalanitat. Al meu llibre *El Quixote* va esborrar el *Quixot* segueixo la tesi d'En Bilbeny sobre la catalanitat d'en Cervantes i en parlo un xic, d'en Cervantes: el famós autor era de la família dels senyors Servent de Xixona i ell era funcionari reial, com molts de la seva nissaga. Per aquesta raó seria ben normal que seguís la cort. Que aquesta era a Madrid? Doncs en Servent podia haver viscut (i haver mort) a Madrid, oi?

La biografia del personatge ho diu clarament. Els Servent eren una família de funcionaris reials a València, Barcelona i Nàpols. ¿Que potser, tan bon punt instal·lats a Castella i amb el seu nom en castellà, no podien residir on ens diuen: fos a la cort de Madrid o a la de Vall-adolit? En “Cerv-antes” hi demanà i hi exercí els càrrecs que els avantpassats valencians havien tingut.

Les dues poblacions al·ludides tenen nom català: ho explicaré en el meu proper llibre “*El Cid de València era català*”.

Ho podreu llegir aquesta tardor mercès a “Llibres de l’Índex”. Per En Pep Mayolas sabem que València era la residència reial de la monarquia hispànica, almenys des dels Reis Catòlics fins a la invenció de Madrid. Per aquesta raó, una gran part dels cortesans i sobretot funcionaris reials eren valencians. Quan es desplaça la residència reial a Madrid, molts d’aquests també s’hi han de traslladar. És per això que, en els primers temps, cal comptar que la nova capital seria una vila catalana, de llengua catalana. Només la Corona hi imposà el castellà.

Si ens hi fixem bé, com explico a El Quixote va esborrar el Quixot que hi ha una gran absència a la novel·la: on és la capital de la Manxa? On és el Madrid que alguns hi troben a faltar? Al llibre dono raó que Madrid és el Toboso de la Dulcinea. Una població tant insignificant que sembla que no té ni església (Madrid no tenia catedral i va trigar dècades a tenir-ne). Crec que no és gens fora de lloc demanar-se si una novel·la com el Quixot no formaria part de la reacció despitada d’un cortesà de València, un valencià al qual han fet abandonar el seu magnífic país i la seva brillant capital per fer-lo viure a les desolades Batusques, on la gent parla el senzill i aspre batuc o batueco. On, a més, li amaneguen els seus llibres tant si vol com si no vol. Recordem que a València, “manxec” és un insult.

Què tindria d’estrany, aleshores, que aquest servidor de la cort es morís a Madrid i que allí, en el convent de les Trinitàries (les Trinitàries és un orde català, fundat per Joan de Mata, un sant de llinatge mataroní) l’enterressin, ben segur que enyorat de la seva terra i maleint els designis reials castellanitzants?

Qüestió castellana de banderes catalanes.

Aviat saltaran els qui em titllin d’“encegat pel nacionalisme”. Jo els preguntaria:

què diria en Servent-Cervantes de la bandera que ha presidit vistosament la recerca de les seves restes? Per començar, és de sentit comú afirmar que no l’hauria conegut, simplement perquè l’actual ensenya espanyola no existia com a tal. Tal vegada, després de pensar-s’ho, en Servent recordaria un tipus de senyera catalana dels segles XV o XVI amb un sol pal groc i preguntaria si aquesta era la de la casa de Barcelona. I li hauríem de respondre que no, que l’actual representa la dels supremacistes Països Castellans (formats a partir de l’aliança amb els francesos i per dret de conquesta).

Voldria acabar, però em vénen més preguntes:

D’on surt el sobtat interès dels castellans en temes d’aquesta mena després de segles d’indiferència? Potser dels estudis catalans sobre el Servent de veritat, que també ens parlen d’un Colom català i d’unes naus que salpen de Pals cap a la Descoberta? Es diria que la interpel·lació que els nostres treballs fan al relat oficial els obliga a moure fitxa.

I també es per això que es van afanyar a exhumar i a analitzar ells les preteses restes d’en Colom, per tal d’evitar que hom arribés a cap conclusió definitiva? ¿És per això que han començat a fer excavacions a Palos? ¿I també deu ser per això que busquen desesperadament un Cervantes enterrat a Madrid? Al cap i a la fi, potser també és per aquest motiu que, com que ja parlem d’un segle d’or en realitat català i traduït al castellà, cal embolcallar les presumptes restes de l’escriptor amb la bandera que també fan passar per seva.

Lluís M. Mandado i Rossell